

การสั่งให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติราชการหรือไปดำรงตำแหน่งใดในส่วนราชการอื่นนอกเหนือจากตำแหน่งที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติในมาตรา ๖๑ และมาตรา ๖๒ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ กล่าวคือ ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ฟ้องคดีก่อน เมื่อผู้ฟ้องคดีมิได้สมัครใจที่จะเข้ารับตำแหน่งดังกล่าว คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงใจที่จะให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เพื่อเสนอแต่งตั้งให้พลตำรวจเอกเสรีพิศุทธ์ เตมียาเวส ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ แทนผู้ฟ้องคดี

ขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๒๒/๒๕๕๐ เรื่อง แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีเป็นที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ระดับ ๑๑ ประจำสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๐

ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้ศาลกำหนดมาตรการหรือวิธีการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษา ขอให้ระงับการนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง และแต่งตั้งให้พลตำรวจเอก เสรีพิศุทธ์ เตมียาเวส ที่ปรึกษา (สบ ๑๐) ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ โดยอ้างว่าคำสั่งแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ระดับ ๑๑ ประจำสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผลของคำสั่งดังกล่าวกระทบต่อตำแหน่งหน้าที่ทางราชการของผู้ฟ้องคดีอย่างร้ายแรง ทำให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นข้าราชการตำรวจในสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และเสียสิทธิที่จะพึงได้รับจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ทั้งได้รับการดูถูกเหยียดหยามจากบุคคลทั่วไปที่ไม่ทราบข้อเท็จจริง โดยเข้าใจผิดได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดและบกพร่องต่อการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ทั้งนี้ พลตำรวจเอก เสรีพิศุทธ์ เตมียาเวส รักษาการแทนผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ได้มีหนังสือ ที่ ดช ๐๐๐๔.๒๕/๒๕๒ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๐ เรื่อง แต่งตั้งข้าราชการตำรวจ ถึงนายกรัฐมนตรี ให้นำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่ง ตามมาตรา ๑๐๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๐

เป็นต้นไป และแต่งตั้งให้พลตำรวจเอก เสรีพิศุทธ์ เตมียาเวส ที่ปรึกษา (สบ ๑๐) ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ตามมาตรา ๕ (๑) และมาตรา ๕๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งเป็นต้นไป

ศาลได้ไต่สวนนายนรินทร์ วงศ์ไทย ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๐ นายนรินทร์ให้ถ้อยคำฯ ว่า หากมีการดำเนินการนำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ผู้ฟ้องคดีจะพ้นจากตำแหน่งในสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และเสียสิทธิที่จะได้รับ เช่น การมีรถประจำตำแหน่ง และการมีนายตำรวจติดตาม ทั้งคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากไม่ได้รับความยินยอมจากผู้ฟ้องคดี นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดียังประสงค์ที่จะเกษียณอายุราชการในอีก ๔ เดือนข้างหน้าในสำนักงานตำรวจแห่งชาติด้วย อย่างไรก็ตาม ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ฟ้องคดีชี้แจงต่อศาลในการไต่สวนว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการร้องทุกข์ในกรณีดังกล่าวต่อ ก.ตร. แต่อย่างใด

ศาลได้ตรวจพิจารณาคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๐ และคำร้องขอให้กำหนดมาตรการหรือวิธีการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษาของผู้ฟ้องคดี ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๐ ประกอบบทกฎหมายและกฎที่สำคัญดังต่อไปนี้ด้วยแล้ว

๑. พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒
๒. พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗
๓. กฎ ก.ตร. ว่าด้วยการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๔๗
๔. ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นเกี่ยวกับเงื่อนไขในการฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหาย

ตามที่กฎหมายกำหนดไว้โดยเฉพาะ ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ มาตรา ๑๐๖ บัญญัติว่า ข้าราชการตำรวจผู้ใดเห็นว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนโดยไม่ถูกต้อง หรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามระเบียบ กฎหมาย หรือเกิดจากการปฏิบัติโดยมิชอบของผู้บังคับบัญชาต่อตน ผู้นั้นอาจร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาหรือ ก.ตร. แล้วแต่กรณี เพื่อขอให้แก้ไขได้ เว้นแต่เป็นกรณีที่มีสิทธิอุทธรณ์ตามหมวด ๘ ให้ใช้สิทธิอุทธรณ์ตามที่กำหนดไว้ในหมวดนั้น วรรคสองบัญญัติว่า หลักเกณฑ์และวิธีการร้องทุกข์ เหตุแห่งการร้องทุกข์ และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.ตร. ต่อมา ได้มีการออกกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๗ โดยข้อ ๔ กำหนดว่า ข้าราชการตำรวจผู้ถูกผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามระเบียบ กฎหมาย หรือปฏิบัติโดยมิชอบต่อตน มีสิทธิร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาหรือ ก.ตร. ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบเรื่องอันเป็นเหตุให้ร้องทุกข์ ข้อ ๕ (๖) กำหนดว่า กรณีที่เหตุร้องทุกข์เกิดจากนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ให้ร้องทุกข์ต่อ ก.ตร.

ข้อเท็จจริงปรากฏจากการไต่สวนว่าขณะที่นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองนี้ ผู้ฟ้องคดียังมีได้ดำเนินการร้องทุกข์ต่อ ก.ตร. ตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๐๖ แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๗ และกฎ ก.ตร. ว่าด้วยการร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๗ แต่อย่างไร จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีมีได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายตามที่กฎหมายกำหนดไว้ โดยเฉพาะ ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองกลาง ศาลจึงไม่อาจรับคดีนี้ไว้พิจารณาพิพากษาได้ สำหรับคำขอให้กำหนดมาตรการหรือวิธีการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษาของผู้ฟ้องคดีนั้น เมื่อศาลได้มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา จึงไม่มีกรณีที่จะต้องพิจารณาคำขอดังกล่าวต่อไป

จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ
ทั้งนี้ ไม่ตัดสิทธิผู้ฟ้องคดีในอันที่จะนำคดีมาฟ้องต่อศาลภายในกำหนดเวลาการฟ้องคดี
หากได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขในการฟ้องคดีครบถ้วนแล้ว

นายอดุล จันทระศักดิ์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองกลาง

นางกรรณิการ์ วรพงศ์
ตุลาการศาลปกครองกลาง

นายสมิง พรทวีศักดิ์อุดม
ตุลาการศาลปกครองกลาง

ตุลาการเจ้าของสำนวน

